

Svajonų
ROMANAI

Donna
Alward

Daugiau nei tik
vasaros romanas

Knygute.lt

Donna Alward

**DAUGIAU NEI TIK
VASAROS ROMANAS**

Trijų knygų serija
**"Romantiškoji
Pietinė pakrantė."**
Pirma knyga

Versta iš Donna Alward,
Christmas Baby for the Billionaire, 2019
© Donna Alward, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0805-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2022

Mamytei.

*Kuo labiau senstu, tuo labiau žaviuosi
tavo stiprybe ir gebėjimu
mylėti besąlygiškai.
Tavo vaikai ir anūkai
yra nepakartojamai palaiminti.*

1

Būdavo rytų, kai ji tiesiog nenorėdavo lipti iš lovos, bet tekdavo, nes a) reikėjo nusišlapinti, b) ji privalėjo eiti į darbą, nes juk niekas kitas sąskaitų neapmokės. Torė užsimerkė, susikaupe keltis ir eiti, tada nusviedė antklodę. Neapykantos darbui neįautė, netgi mėgo jį.

Kurortas „Tilvikų laukymė“ – visas jos gyvenimas. Dar paauglystėje pradėjo čia dirbti kambarine, paskui buvo paaukštinta iki generalinio direktoriaus padėjėjos ir prižiūrėjo daugybę kasdienių operacijų. Kas rytą įeidama pro duris pasijusdavo lyg namuose, lyg žengdama į savo mažutį namelį, kurį nusipirko praėjusią vasarą.

Nors miegojo visą naktį, buvo pervargusi, tačiau įsijungė šviesą ir atsuko vandenį duše. Na, bent jau rytiniai pykinimai ilgai nekamavo, truko vos kelias savaites ir dažniausiai apsiribodavo paprastu šleikštuliu. Dabar, antrą trimestrą, ji tik greičiau pavargdavo. Ir baigė kruopščiai perrinkti visą drabužių spintą. Kai pilvelis ėmė matytis, daugelis drabužių jai nebetiko.

Po pusvalandžio išsidžiovinusi plaukus ir pasidažiusi, ji išėjo iš namų nešina kava be kofe-

ino kelioniniame puodelyje. Kelionė iki darbo truko penkias minutes.

Lapkritis buvo švelnus ir jai šįryt nereikėjo grandyti ledo nuo priekinio stiklo, o tai jau pliusas. Atvažiavusi ir įėjusi į viešbutį, ji užuodė visžalių augalų kvapą. Po Žuvusiųjų atminimo dienos buvo pakabintos Kalėdų dekoracijos ir kurortas virto pasakų šalimi su baltai žybsinčiomis lemputėmis, dygiomis pušaičių ir eglų šakelėmis, perrištomis puikiais raudonais ir auksiniais kaspinais. Ji nusišypsojo ir pasisveikino su darbuotoja prie registracijos stalo, tada stabtelėjo virtuvėje paprašyti skrebučio ir vaisių – savo įprastų pusryčių.

– Gal suvalgytum kokį kiaušinį dėl to ten esančio mažutėlio? – paklausė Neilas, krutindamas šefo kepuraitę. – Mamoms reikia baltymų.

Ji kreivai šyptelėjo.

– Kada liausiesi mane kimšęs? – paklausė gurkšnodama kavą.

Kelias savaites užuodus alų ją pykindavo, o dabar ji įkvėpė sodraus aromato ir atsiduso.

– Niekada, – atsakė jis, akių kampučiai šelmiškai prisimerkė.

Neilas jų virtuvėje dirbo dar seniau, nei ji

pradėjo tvarkyti kambarius. Jau greitai darbo vasarai ims dairytis jo anūkė.

Šį rytą kiaušiniai atrodė visai viliojančiai ir ji nusišypsojo.

- Juk žinai, kaip juos mėgstu, - sutiko. - Dėkoju, Neilai. Tu - tikras lobis.

- Net neabejok.

Po dešimties minučių viena iš padavėjų atnešė pusryčius ir stiklinę pieno.

- Neilas sako, kad tau reikia kalcio, - motinišku balsu paaiškino Elena, nors buvo jaunesnė už Torę.

- Neilas per daug rūpestingas ir man tai labai patinka, - tarė ji ir nusišypsojo padavėjai, kuri prie jų komandos prisidėjo tik praėjusią gegužę. - Dėkoju. - Ji išvyniojo iš servetėlės įrankius. - Valgomajame viskas gerai?

Elena linktelėjo.

- Mažiau skubėjimo, kai neliko lapų ir niekas nebeateina į paplūdimį.

- Žinau. Labai gaila, kad teko sutrumpinti darbo valandas.

- Nieko tokio. Toks sezonas. Visi supranta-me.

- Esame suplanavę keletą šventinių renginių, todėl, jei nori padirbėti, įtrauksime tave į dar-

bo grafiką.

Renginiuose, į kuriuos parduodami bilietai, geri arbatpinigiai visada garantuoti, todėl Elenos akys sužibo.

- Būčiau dėkinga. Ačiū, Tore.

- Nėra už ką. Vis bus lengviau, kai darbo valandos trumpos, o Kalėdos artėja.

Be to, Elena pasirodė esanti kompetentinga ir patikima darbuotoja. Kelios papildomos valandos jai bus lyg apdovanojimas.

Kai Elena išėjo, Torė ėmė pusryčiauti. Neilas į kiaušinieneį įdėjo sūrio ir truputį petražolių... labai gardu. Dar buvo dvi riekelės meliono, indelis šviežių braškių, be to, viso grūdo miltų bandelė su jos mėgstamiausiu užpilu - paprastu grietinėlės sūriu, apibarstytu cinamono cukrumi.

Jie čia buvo lyg šeimos nariai, rūpinosi vienas kitu. Torei tai labai patiko, nes dabar liko tik ji ir mama. Jos mama Šelė buvo slaugytoja ir dirbo ligoninėje Lunenberge. Buvo visai netoli, bet kai tėtis mirė nuo vėžio, mama persikėlė gyventi į butą pačiame mieste, nes taip patogiau. Dabar ji gyveno už penkiasdešimties kilometrų - pats tas atstumas nuvažiuoti kas savaitę.

Torė uždėjo ranką ant apvalėjančio pilvuko. Dabar ji turės savo šeimą. Giliai širdyje ji dėl to tikrai džiaugėsi. Jai net nekilo abejonių, ar gimdyti. Jos šeima buvo nedidelė, o dabar turės kūdikį, kurį galės mylėti, o jis ar ji taip pat ją mylės. Mama turės vaikaitį. Aplinkybės nebuvo idealios, bet Torė laikė šį nėštumą netikėta palaima.

Bandelė įstrigo gerklėje ir ji godžiai pagėrė pieno, kad nurytų kąsnį, o kartu ir erzinantį nerimą, kuris apimdavo pagalvojus apie sprendimą neprasitarti vaiko tėvui – bent kol kas. Kaskart nusprendus nieko nesakyti, galvoje suskambėdavo mamos balsas, perspėjantis, kad Džeremis turi teisę žinoti. Blogiausia, kad ir ji pritarė mamai. Šios paslapties negalės nuo jo slėpti amžinai. Dabar tik kūrė planą. leškojo tinkamo būdo.

Džeremis Fišeris... ir ką ji sau galvojo susidėdama su juo praėjusią vasarą? Dvi savaitės visiškos palaimos, per kurias ji prarado galvą. Jiedu nusprendė, kad tai tik atostogų romanai ir, vaikeliai, išspaudė iš kartu praleisto laiko, kas tik įmanoma. Atostogoms pasibaigus, jis sugrįžo į Niujorką, o ji pasiliko mažame Naujosios Škotijos miestelyje, mažučiame namelyje prie vandens. Lygiai taip, kaip pati norėjo. Ji

ne iš tų moterų, kurios tiki pasakomis, svajoja, kad jas pagrobtų ir išsivežtų gyventi prabangiai, ilgai ir laimingai. Na, kitados tikėjo. Žemę iš po kojų buvo išmušęs gražuolis su tūkstančiais planų. Railis iš pažiūros atrodė tobulas. Ir Torė jį įsimylėjo. Stipriai.

O paskui suvokė, kad jis gyvena dvigubą gyvenimą. Railis apipildavo ją dovanomis ir meile, bet paaiškėjo, kad apgaudinėja žmones ir grimzta į skolas. Torė ilgai save kaltino, kad buvo tokia kvaila.

Ji atsikando braškės ir susimąstė apie vasaros romaną. Gal „santykiai“ su Džeremiu buvo kitokie, nes jau pačioje pradžioje buvo aišku: nebus nieko daugiau, tik romaniukas. Tiesą sakant, Torei tai buvo išskirtinis ryšys, nes Džeremis buvo kurorto svečias. Tačiau jie elgėsi diskretiškai. Po dvejų sunkaus darbo metų, tėvo netekties ir vienatvės ji leido sau pasimėgauti tuo vieninteliu dalyku.

Nepagalvojo, kad bus tokių pasekmių.

Galios disbalansas tas kelias savaites jai nerūpėjo. Bet dabar tapo svarbus. Džeremis buvo turtingas, galingas vyras, o ji... na, ne visai niekas. Torei pakako savigarbos tai suprasti. Tačiau ji tikrai neturėjo tiek įtakos ir išteklių, todėl pusiausvyra tarp jų buvo labai

netolygi.

Torė papurtė galvą ir nustūmė į šalį lėkštę pasirengusi kibiti į darbą. Viešbučio direktorius Tomas šią savaitę atostogavo, todėl valdyti laivą turėjo Torė. Ji visą rytą praleido prie stalo, paskui susitiko su kambarių tvarkymo vadbininku ir maitinimo vadovu – reikėjo aptarti gruodžio vidurio renginių reikalavimus. Savaitgalį prieš šventes buvo suplanuotos kalėdinės vestuvės, dar vienos Naujųjų metų išvakarėse, ceremonija prasidės prieš pat dvylika, todėl nuotaka ir jaunikis bus pirma tais metais susituokusi pora. Šiam renginiui jie pasiūlė nemažai papildomų paslaugų – leido vėliau išvykti iš viešbučio, tiekė maistą pirmą nakties.

Pora pareiškė norą sumokėti, todėl viešbutis panorė prisiimti visus rūpesčius.

Diena jau buvo įpusėjusi, kai ji pakilo truputį pasivaikščioti – išeiti iš kabineto ir pasikalbėti su personalu, pažiūrėti, kas dedasi. Tai buvo jos mėgstamiausias dienos metas, tiesą sakant, Torė mėgo paplepėti su darbuotojais, pavaikštinti po savo antruosius namus, rūpintis jais su meile ir susižavėjimu. Ji įsiminė įlinkį kampinėje sienoje, kurį reikės uždažyti, mintyse pasižymėjo pastabą tam, kas valė viešuo-

sius tualetus fojė. Jie spindėjo ir kvėpėjo viešbutyje įprastu citrinžolių ir imbierų aromatu. Ji sveikinosi su darbuotojais kreipdamasi vardais, pasižymėjo dar kelias pastabas dėl kalėdinių dekoracijų, kuriomis reikėtų papuošti valgomąjį ir mažutę suvenyrų krautuvėlę. Gal šiuo metų laiku verslas kiek sulėtėjęs, bet tiems, kurie čia vis dėlto atvažiavo norėdami pabėgti ar tikėdamiesi ištaigingos vakarienės, viešbutis parodys visus privalumus.

Ji kaip tik ketino grįžti į administracijos kabinetus, bet paradinės durys plačiai atsilapojo ir į vidų įsiveržė lietaus ir rudų sudžiūvusiu lapų šuoras, kartu su juo įskriejęs vyras nusipurtė nuo palto lietaus lašus.

Išgirdusi garsą ji atsisuko... ir sustingo.

– Tore?

Ji nežinojo, kad žmogus gali pajusti, kaip jam iš veido išteka visas kraujas, bet dabar tai jautė.

Ne.

Ne, ne, ne, ne, ne.

Jam negalima čia būti. Taip negerai.

– Džeremi.

Jis plačiai nusišypsojo, tūkstančio vatų šypseną smogė jai tiesiai į saulės rezginį. Kodėl

Jis turi būti toks gražus?

- Tikėjau, tave čia rasti. Kiek praėjo? Keturi mėnesiai?

Keturi mėnesiai, trys savaitės ir penkios dienos, - norėjo atsakyti Torė, bet neišleido nė garselio. Ką jis čia veikia? Ar pavyktų jai pasprukti, kol jis nepastebėjo to, kas akivaizdu?

Nepasisekė. Ji tylėjo, tad vyro akys slystelėjo žemyn, tada vėl aukštyn. Jos buvo pilnos klausimų ir sutrikusios. Na, žinoma, šiandien ji nusprendė apsivilkti nėščiajai skirtus drabužius. Todėl jos padėtis buvo aiškiai matoma.

- Gal eikime į mano kabinetą? - paklausė ji susizgribusi. - Galėsime pasikalbėti. Kas tave vėl atvijo į „Tilvikų laukymę“?

Laimei, balsas skambėjo ramiai ir aiškiai.

Jam nereikia pamatyti, kokia Torė sutrikusi. Ji nusiuko ir nuėjo kabineto link, visas kūnas virpėjo. Ne tik dėl to, kad Džeremis ją užklupo meluojant, bet jo žvilgsnis tebeturėjo galios, kuri paversdavo jos kojas į želę.

Galiausiai juk tos kelios savaitės tikrai buvo labai geros.

Per geros.

Torė girdėjo iš paskos jo žingsnius ir, vos jiems abiem įėjus į kabinetą, uždarė duris.

Nors personalas lyg šeima, jiems nereikia klausytis kiekvieno pokalbio, o čia niekas nežino, kas jos vaiko tėvas. Jie su Džeremiu stengėsi elgtis diskretiškai.

Jos kabinetas buvo mažas, o įėjus Džeremiui atrodė dar mažesnis. Galiausiai Torė apsisuko ir pažvelgė jam į veidą stengdamasi atsiriboti nuo emocijų siena ir išlikti objektyvi. Buvo sunkiau, nei tikėjosi. Džeremis traukė lyg magnetas. Šiandien jis vilkėjo pilką kostiumą su tobulai surištu kaklaraiščiu ir apsiaustą, kuris saugojo nuo šalto Atlanto vėjo. Plaukai buvo susivėlę, atrodė, kad vandenyno vėjas turi pirštus ir tyčia sudėliojo sruogas taip, kad jos atrodytų stilingai susitaršiusios ir spindinčios mažyčiais lietaus lašeliais. O jo akys... dabar jo akys buvo tokios pat plieno pilkumo kaip ir pakrantėje dūžtančios bangos. Šaltos ir nepatenkintos. Jos pilvukas apsivertė iš nerimo.

- Kodėl sugrįžai čia? - paklausė ji, bandydama nusišypsoti, apėjo jį ir atsisėdo prie stalo.

Dabar jos pilvukas buvo paslėptas...

- Dėl nekilnojamojo turto. Pamaniau, aplankysiu tave, kad jau esu netoliese. Nesitikėjau rasti tave besilaukiančią....

